

כפרם ראשון זכה גם דגם זה, הי מוצג על ידי מימי מרגוליס. שימי לת הקיין, תוצרת בית חרושת "אריגים", בגווני הכחול ירוק, תוכננה על ידי העולה החדשה הי יפה מרתה וידה, שצברה שלושה פרסים נוספים כאותה תחרות. מרתה ואחותה התאומה אגנס השתתפו בשנה שעברה יחד בי תחרות. השנה ויתרה אגנס על השתתפותה, מוכרת עתה אספרסו.

השימלה בשתי עניבות היורי דות מכתף אחת, אחת לכנה והשנייה אדומה, המשתחלת לתוך החגורה. את כל הכיבי עים בתצוגה, שהיו החלק הי יפה והמעניין ביותר בה, הי כינה בעלת "סלון דליה".

כך, אם בכלל, צועדת ככאית-אש לים. זווה בז'אקט כחול בעל 10 כפתורי נחושת וכובע כחול מותי אם. לז'אקט כגד ים בפסיררוחב מסטרין' כחול לבן, תוצרת בית החרושת "גוטקס" (ראה זווה כי מרכז). המתכננת הלינה לאה קיבלה עבורו פרס. היא ישראלית ותיקה, מתכננת במיוחד כגדים לבנות הטיפשעשרה, התחילה את הקאריירה האופנתית הרצינית שלה בבית החרושת "אתא", שם היתה מציירת הדגמים הראשי נה, המשיכה בכך שלושיעשרה שנה ואף הגיעה להשגים ניכרים.

סכינה שכטר האיטלקיה היא הי מתכננת של שימלת אחר הצהרי ריים המודגמת שוב עלידי זווה שומרת. הכד תוצרת "אריגים", הוא כותונת פסים בצבעי חום וי שחור, המקושטים בנקודות כהי רות. חגורה גדולה מושחלת מעל סרט המזדקר כלפי החזה. הגב עמוק עד לחגורה. השימלה, היורי עו המארגנים, הוצגה כביתן הי מקסטייל ביריד שנערך בדנמרק. לפני שהשתקעה בארץ חזרה כי כינה לאיטליה כדי להביא את הפציה האחרונים. כעת היא מורה וציירת אופנה כ"ידיעות אחרונות".

יותר טוב. האופנה הישראלית המקורית, שזינקה בשנה שעברה קדמה בעות, וישדשה השנה על מקומה.

גידעון, תקות המולדת, חזון הדור, הידור הישראלי ומה לא, נתגלה כחולה מסוכן. הילד נדבק ממעריציו. הוא החל לחבב את עצמו בצורה מדאיגה. וחזר גם בתחרות האחרונה על האידיאלים הידועים בדיבור שלו — ליידי אסימטרית בתוך גליל גיאומטרי. כשאשה במודל כזה מציגה לבעלה את השאלה הדאמתית — איך אני נראית בזה? והוא עונה — קידם כל, תגידי מי את בכללי? זה נחמד ומשעשע מאוד בפעם הראשונה, השנייה, בסתיו, בחורף, באביב. אבל בקיץ זה פשוט יוצא מהאף.

למתכני האופנה עצמם היו טענות איומות נגד המפעלים שהש תתפו בתחרות. סוגי הבדים שהגישו להם היו מוגבלים בצורה מהרודה. גרסי, גרסי, כותנה מפוספסת וגרסי. איוו השראה כבר אפשר לשאוב מחומרים משעממים, מונוטונים עד להרגי, כמו אלה? אין משי, שיפון, ברוקאד, תחרים, אין נתונים לשמלות ערב בכלל. חלק מהדגמים, טוענים הציירים, גם נפסלו מראש עלידי המיפעלים. מוסדות ההלבשה בארץ אלרגיים לדגמים יפים, אפסי דימיון, ועונתיים מאוד, מפני שהם דורשים גיזרה מסובכת יותר, עבודה נוספת, שלא בטוח ששכרה בצידה. הם אינם מוכנים להמר על שום דגם. הם מוכנים לבצע דברים פשוטים פסבדוקלאסיים, כאלה שנימכרים בשוק מאז קום המדינה, ועוד יימכרו. מי שרוצה להתלבש יפה, שתלך לחופרת שלה, הם טוענים, לא לקונפקציה.

כאילו כל זה לא הספיק, בלטו על המסלול שמלות עם תפרים עקומים וחוסים מבצבים שהעידו בגלוי: ביצוע גרוע.

מה שבטוח בטוח. האופנה הישראלית היא יצירה שלעולם לא תאבד כנראה את סיגנונה המיוחד — העיקבי — להישאר תמיד מפגרת.

לאומיות

וכן הוכרזה התחרות הראשונה בין ציירי האופנה הישראליים. השתתפו 30 מתכננים ו-20 מפעלי הלבשה גדולים. תוצאות התחרות הראשונה לא איכזבו במיוחד רק בגלל סיבה אחת: מפני שהמארגנת לא קיוותה להרבה. היא התנחמה לעימת זאת, בעובדה, שבר כותה נתגלו כישרונות מקומיים מביטיים: הנער גידעון אוברזון (העולם הזה 1320) בן 19, וכן מרתה ואגנס ווידה — תאומות בנות שלשים, עולות חדשות. היצוא הישראלי דחא תלה בהן תקוות גדולות.

השנה הגיע מועד התחרות השנייה. הלן צפתה קדימה בתוחלת. שוב לקח לעצמו, השבוע, אוברזון, ארבעה מתוך עשרה פרסים. מרתה ווידה ארבעה. לאחותה התאומה לא היה הפעם זמן להתעסק בשטיוות, כמו להשתתף בתחרות. היא היתה עסוקה ליד מכונת האספרסו כדי לפרנס את אמה. עולה חדשה אחרת, מאיטליה, סכינה שכטר בת 27 זכתה בפרס אחד. לא להאמיין, אבל גם ישראלית אחת, הלינה אבילאה, זכתה בפרס עבור תכנון שמלה ישראלית.

★ ★ ★
זוהי הגברת — המפגרת

ה לא היה זה. לא מה שציפו מילדיהפלא של אשתקד. הם אומנם זכו בשלל של פרסים, אבל רק משום שלא נמצא מישהו